

Munar, davant el Tribunal Superior

Maria Antònia Munar en sortir del jutjat, dilluns passat, dia 16 de novembre..

La presència de Maria Antònia Munar davant el Tribunal Superior de Justícia de les Balears era esperada amb expectació política i social. No va decebre. Però l'expectació no la suscità allò que declarà davant el magistrat que instrueix el cas *Can Domenge*, en el qual és imputada –i el magistrat li mantingué la imputació–, sinó l'escenificació a l'hora d'entrar a les dependències judicials.

Era poc abans de les deu del matí – hora establerta per a la declaració– del dia 16 de novembre, quan la presidenta del Parlament balear arribava amb el seu cotxe oficial. A les portes del Tribunal l'hi esperava una gernació, formada per nombrosos periodistes, companys de partit que l'aplaudiren i, també, un mig centenar de persones, tant de dreta –com el Círculo Balear, entitat anticatalanista– com d'esquerra –membres de les joventuts d'Esquerra Unida–, que l'escriassaren i li demanaren la dimissió. Ella, impertèrrita, sortí del cotxe oficial i caminà uns quants metres fins a l'arc d'entrada a la seu del tribunal. Just abans d'entrar es girà cap a la gernació; amb un somriure a la cara, agità la mà a tall de salutació i, després, envià besades als congregats. Un gest que, com no podia ser de cap més manera, aixecà encara més xiulets i crits contraris. Alguns turistes es miraven l'escena, possiblement convençuts que es tractava d'alguna estrella del cinema local, o cosa per l'estil.

Després de la declaració davant el magistrat, Munar no volgué fer cap manifestació a la premsa. Convocà els periodistes al cap de poca estona al Parlament. Allà feu una breu intervenció –sense acceptar preguntes– davant la premsa. Segons Munar no cal cercar cap interpretació fora de lloc a la seva declaració judicial perquè és normal –com ja havia dit anteriorment, en saber que era imputada–, atès que des del moment en què hi hagué una denúncia acceptada per un jutge, tard o d'hora havia de ser citada: “El fet de tenir responsabilitats polítiques implica que en alguns moments pot haver-

La declaració de Maria Antònia Munar, la setmana passada, com a imputada pel 'cas Can Domenge' aixecà gran expectació.

hi problemes” d’aquesta mena. En tot moment, la presidenta de la cambra balear va voler, implícitament, restar importància a la seva imputació: “Ara continuaré treballant en allò que és vertaderament important, que és intentar resoldre els problemes autèntics dels ciutadans, i per això ara mateix continuaré fent feina per mirar d’aprovar els pressuposts del 2010, perquè és hora de treballar en positiu”. Això sí, tingué paraules d’agraïment pel “suport rebut” per part de dirigents i militants d’UM en uns moments que són, va dir, “com pagar la pena de *Telediario*, que és allò que passa a tot polític que rep una querella, independentment de si és innocent o culpable”.

La declaració. Munar va declarar davant el magistrat durant unes dues hores. Va ser objecte d’un interrogatori precís i a fons, tant per part de l’instructor del cas com dels fiscals anticorrupció. En acabar la declaració i abans de signar-la, la va repassar aproximadament durant una hora, i féu que s’hi canviassin alguns detalls que considerà que el funcionari encarregat de la transcripció no havia registrat del tot fidelment; mentrestant, el magistrat i els fiscals s’esperaven. Com a deferència al càrrec institucional que ocupa Munar, el magistrat instructor, Javier Muñoz, va deixar que la imputada s’assegués, no pas al banquet o cadira dels acusats, sinó a les cadires reservades als lletrats.

Tota la instrucció ha estat declarada sota secret del sumari i, per tant, cap de les parts no pot dir res de la declaració feta per la presidenta del Parlament. Això ho diu la llei, però la realitat és una altra. Al cap d’unes tres hores d’acabada la declaració de Munar, tots els periodistes ja sabien una bona part d’allò que havia dit. És el costum: això del secret del sumari és més una formalitat inútil que res més. L’endemà tots els diaris se’n feien ressò amplament.

Segons allò que en transcendí, Munar insistí una vegada i una altra davant el magistrat i fiscals que en tot el procés que va portar a la venda del solar de Can Domenge se seguiren els dictàmens dels tècnics. Això mateix ja ho han dit més imputats

A la declaració, Munar va insistir a dir que l’objectiu de la venda no eren els diners, sinó construir una obra emblemàtica

en el cas, com el president d’UM, Miquel Àngel Flaquer, o el conseller de Turisme i ex-president d’UM, Miquel Nadal. És a dir, que tot va seguir el procés ordinari i que cada passa fou feta amb el suport exprés dels estudis dels funcionaris tècnics. Tot amb tot, el magistrat del Tribunal Superior va arxivar les causes oberres inicialment contra els funcionaris que hi eren implicats. Segons fonts jurídiques, això vol dir que focalitza la responsabilitat sobre els polítics. Respecte a això, però, els imputats insisteixen a dir que tot es va tractar d’una decisió política avalada pels tècnics i que, per tant, no hi ha cap subversió de la llei.

Can Domenge. Amb el nom de *Can Domenge* es coneix el cas de presumpta corrupció pel qual són imputats, entre més personalitats, Munar, Flaquer i Nadal. El cas començà quan la constructora catalana Núñez i Navarro portà als jutjats el concurs per a l’adjudicació del solar anomenat Can Domenge. Es tracta d’un terreny urbà molt cèntric –a la primera eixampla, a la zona nord de Palma. El Consell de Mallorca, el juny del 2006 –és a dir, durant el mandat anterior, sota presidència de Maria Antònia Munar–, va aprovar de posar aquest terreny a la venda mitjançant concurs perquè s’hi construïssin habitatges de gran luxe. Hi votaren a favor UM i el PP, segons digué Munar al magistrat, el desig era tenir un edifici emblemàtic.

Al concurs s’hi presentaren dues ofertes. Una, la de la unió temporal d’empreses formada per la constructora catalana Sacresa i la mallorquina Ferrà Tur, que fou la guanyadora. L’altra, la de Núñez i Navarro. El Consell posà com a condició un preu màxim per al solar. Així i tot, Núñez i Navarro féu una oferta molt superior, del doble: 60 milions d’euros. En canvi, la unió d’empreses únicament n’havia oferts 30. En aquesta diferen-

cia s’aferra –entre més arguments– l’empresa perdedora per justificar que el concurs no fou adequat a llei. Pel que ha transcendit de la declaració de Munar, sembla que la presidenta del Parlament explicà als magistrats i fiscals que el Consell havia arribat a pensar a regalar el solar en canvi d’una construcció “emblemàtica” perquè aquesta era la decisió política que s’havia pres, però que, llavors, es valorà la possibilitat d’obtenir-ne diners, en moments de falta de liquiditat per part del Consell. Tot amb tot, pareix que la declaració de Munar féu un èmfasi especial en el fet que l’objectiu no eren els diners, sinó l’obtenció per a Palma i Mallorca d’una obra emblemàtica.

L’empresa perdedora del concurs, Nuñez i Navarro, portà als jutjats tots els qui votaren a favor de l’adjudicació del concurs a l’empresa guanyadora. És a dir, els tres membres del Consell d’UM i els 16 del PP. I més endavant la querella es va ampliar als qui havien estat executius de les empreses guanyadores, entre els quals hi ha –segons les informacions de la premsa balear– Joan Maria Pujals, ex-conseller de la Generalitat de Catalunya. Per la banda política hi ha imputats Munar, com a presidenta del Consell que era aleshores; Miquel Nadal, que n’era vicepresident; Miquel Àngel Flaquer, que era conseller d’Economia; Bartomeu Vicens, que era conseller de Territori; i Fernando Rubio, ex-portaveu del PP.

El divendres dia 13 de novembre, només tres dies abans de la declaració de Munar, les seus de les dues empreses guanyadores del concurs, Sacresa –a Barcelona– i Ferrà Tur –a Mallorca–, foren escorcollades per la policia d’acord amb un mandat judicial. Es tracta d’una actuació dins d’una peça separada, declarada secreta, del tronc general del cas *Can Domenge*. Tot i el secret, a Palma s’especula que és probable que se’n derivin imputacions de més persones.

L'empresa de l'ex-president del FC Barcelona Josep Lluís Núñez –Núñez i Navarro– va portar el cas als jutjats.

Segons la informació publicada pel *Diario de Mallorca* el dia 18 de novembre, el magistrat i la fiscalia volen provar que existí informació privilegiada a l'hora de fer el concurs de Can Domenge. És a dir, que algunes persones o empreses sabien les intencions del Consell abans de fer-se públiques. Segons el mateix diari, arquitectes d'una altra empresa constructora mallorquina, Grup Fer –que finalment no es presentà al concurs–, admeteren davant el magistrat que havien fet feina en el projecte abans no es convocàs el concurs.

Conseqüències polítiques. Les declaracions fetes per Munar al Parlament van merèixer la crítica del Bloc i del PSOE, que no trobaren “adequat” de fer servir la seu parlamentària per a una cosa que no té res a veure amb la institució. Però aquesta crítica no és pas la conseqüència més important. Ho és, tanmateix, que d'ençà que es va saber la imputació

pel cas *Can Domenge* de Miquel Nadal –conseller de Turisme i ex-president d'UM– i encara molt més després de saber-se la de Munar, Esquerra Unida porta a terme una *campanya de pressió* perquè dimitiesquin aquests dos càrrecs nacionalistes. Ho decidí en un consell polític recent la formació liderada per David Abril. EU vol que els càrrecs d'UM imputats per jutges pleguin. Però com que no s'hi avenen –i certament han dit del dret i del revés que no dimitiran–, EU no considera que hagi de trencar els pactes, sinó que ha començat a fer pressió sobre els càrrecs d'UM perquè pleguin. Al darrer plenari de l'Ajuntament de Palma –del qual és regidor Nadal–, s'hi presentaren una colla de militants d'EU amb pancartes crítiques contra Nadal i demanant-ne la dimissió. El dia de la declaració de Munar, un grup de les joventuts del partit cridà contra la presidenta del Parlament exigint-li la dimissió.

Aquesta *pressió* continuarà, segons que advertí Abril. Es tracta d'una situació estranya perquè, al cap i a la fi, EU i UM són socis –amb la resta de membres– de la majoria política a Palma, al Consell de Mallorca i al Parlament, a més de compartir el govern. Aquesta mala maror no ajuda precisament a calmar els ànims entre els coalitzats que, altrament, tot sovint s'encrespen per qualsevol cosa. De fet, la situació política es complica força. La setmana passada, el president del govern, Francesc Antich, va haver de dir en públic que “no pens a prescindir de ningú” davant dels rumors insistents que podria haver-hi un trencament. Tot i la voluntat expressada en públic pel president, sembla que Antich està fart de la tensió interna en que viu el pacte i, una vegada aprovats els pressuposts del 2010, podria haver-hi novetats.

Miquel Payeras